

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2020
IV. negyedév

— IV. negyedév —

2020. október 3.

1. HÁROM ALAP, AMELY SEGÍT A DÖNTÉS MEGHOZATALÁBAN

„Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? (Mát 16,15)

A döntések meghozatalának törvényei meglehetősen egyszerűek. Az első alapvető szempont, amit meg kell jegyeznünk, hogy el kell várnunk az emberektől, hogy döntsenek. Megállapítottam, hogy a tapasztalatlan lélekmentők gyakran meglepődnek, amikor az emberek Krisztus mellett döntenek. Arra nem számítottak. Ha világosan feltártuk az igazságot, ha hirdettük nekik Jézust, akkor természetes eredménye az, hogy az emberek Krisztus és az Ő megmentő igazsága mellett döntenek.

Az evangélista hozzáállásának is sok köze van ahhoz, hogy az emberek meg hozzák-e a döntést vagy nem. Ha belépek egy otthonba anélkül, hogy azt várnám, hogy valaki engedelmeskedjen Krisztus állításainak, akkor valószínűleg ez nem fog megtörténni. A nyilvános evangelizáció során rájöttem, hogy ha az első ember, akit aznap meglátogatok, nem hoz döntést, az valahogy beárnyékolja a látogatásomat az egész nap folyamán, és akkor aznap nehéz döntésre bírnom az embereket. Ha azonban az első személy pozitívan reagál, akkor ez a későbbi döntéseket, még nehéz esetekben is, könnyebbé teszik. Ezért úgy döntöttem, hogy meglátogatom azokat, akik szerintem a nap elején hajlamosak döntést hozni, hogy az elmém majd hajlamos legyen

az emberektől jó döntéseket várni. Gondolkodásom befolyásolja az emberek reakcióját. Gondolkodjatok pozitívabban, és várjátok el, hogy az emberek reagáljanak, és akkor még több jó döntésnek örülhettek.

A döntések meghozatalának másik alapelve az, hogy Jézus mintáját követjük a szolgálatban. Mit csinált Jézus? Szerette az embereket, és úgy járt köztük, mint aki jót kívánt nekik. A lélek megnyerőinek szeretniük kell az embereket. Azok az emberek, akikkel együtt dolgozol, nem sakkfigurák, amelyekkel megerősíted a sikeredet. Ezek azok a lelkek, akikért Jézus meghalt. Senki sem tudja sikeresen megnyerni a lelkeket anélkül, hogy ne szeretné az embereket. Ellen White tovább folytatja:

„Az emberek szívéig hatolt, mert úgy járt közöttük, mint aki a javukat keresi. Megkereste őket a nyílt utcánkon, magánházakban, bárkákon, a zsinagógában, a tópartokon és a menyegzői ünnepeken. Találkozott velük napi foglalatosságuk közben, érdeklődést tanúsított világi ügyeik iránt. Elvitte érdeklődését a háztartásokba, a családok saját otthonukban kerültek isteni jelenlétének hatása alá. Erős, személyes együttérzése segítette a szívek megnyerésében.” (EGW, JÉ 119).

A sikeres evangélisták nem csak azért keresik fel az embereket, hogy tanulmányozzák a Bibliát vagy döntéseket hozzanak - azért vannak ott, mert szeretik az embereket, és barátságok alakultak ki közöttük. A barátokat nemcsak valakinek a vallásos élete érdekli, hanem létének minden más aspektusa is. A lelkek megnyerésének kulcsa az emberek szeretete. A döntések meghozatalának kulcsa az, hogy szeretjük az embereket, és elvárjuk tőlük, hogy döntsenek Jézus követése mellett.

A döntések meghozatalának harmadik alapelve az, hogy a lelkek meghódítójának helyes, személyes tapasztalattal kell rendelkeznie Jézussal kapcsolatban. Ha nem ismered személyesen Jézust, akkor nehéz lesz segíteni másoknak a döntés meghozatalában. Ezért az eredményes lélekmentésben a Krisztuséhoz hasonló élet a leglényegesebb. Az evangélista szorgalmas bibliakutató és az ima embere, aki következetes életet él, amely világosan tükrözi Urának magasztos jellemét.

Ha összekombináljátok a Krisztushoz hasonló élet, az emberek iránti szeretetet és annak reményét, hogy az emberek Jézus mellett döntenek, döntések várakozása, akkor a Szentlélek ereje megállíthatatlan erővé válik, amely tartós döntésre készíti az embereket Jézus mellett. Ez a három alapelv elengedhetetlen Jézus küldetésének sikeres teljesítéséhez: az emberek elvezetéséhez Isten országába.

Ismételten, ha ti, mint a lelkek megnyerői, nem vagytok meggyőződve arról, hogy az embereknek feltétlenül szükségük van arra, hogy Jézusnak szenteljék magukat, akkor nem fogjátok eredményesen Krisztushoz vezetni őket. És fordítva, ha meg vagytok győződve arról, hogy Jézus ismerete a legfontosabb dolog a világon, akkor mindent megtesztek, hogy segítsetek az embereknek dönteni Jézus követése mellett.

Hasonlóképpen, ha nem vagy meggyőződve arról, hogy a keresztyén adventista egyháznak egyedülálló üzenete van a földi történelem utolsó napjaira, akkor nehéz lesz meghívnotok embereket, felszólítani, hogy hozzanak döntést és csatlakozzanak az adventista egyházhoz. Az évek során olyan prédikátorokkal is találkoztam, akiknek nehézségeik voltak a lelkek megnyerésében. Miközben beszélgettünk, óhatatlanul rájöttem, hogy vannak kételyeik az üzenettel kapcsolatban. Megdöbbenő, csakúgy, mint a személyes kételyeink: befolyásolhatják sikereinket vagy kudarcainkat, a lelkek megnyerésében. Nem állítom, hogy ez mindenképpen igaz, de az emberi szellemiség elég jó barométere. Ezért, ha nehézségeitek vannak az emberek Jézusért való megnyerésének munkájában, vagy abban, hogy segítsen az embereknek eldönteni, hogy csatlakozzanak-e az adventistákhoz, előfordulhat, hogy komolyan meg kell vizsgálnotok életeteknek ezt a területét.

Ha valaki valóban szereti Jézust, és teljesen meg van győződve arról, hogy a KAE-t Isten azért nevelte, hogy az idők végén egyedülálló üzenetet közvetítsen általuk a világ számára, akkor a lelkek megnyerése és a döntések meghozatala nem lesz nehéz feladat. Nyilván vannak olyan készségek, amelyek javíthatják képességeiteket, de ha ez az alap nincs a helyén, a lelkeket megnyerni nehéz lesz.

2020. október 10.

2. ANDERSON ALAPVETŐ DÖNTÉSTÁMOGATÓ TECHNIKÁI

„Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válaszlatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok; akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amíg túl valának a folyóvízen, akár az Emoreusok isteneit, akiknek földjén lakoztok: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.” (Józs 24,15)

Roy Allan Anderson, a Generál Konferencia prédikátori szolgálatainak titkára és a XX. század közepén kiemelkedő nyilvános evangélista, hét alapvető technikát javasol a döntések meghozatalához. Ezek ma is alkalmazhatók.

Először azt javasolja, hogy egyet kell értenetek. Ha csak tudtok, jussatok egyetértésre az emberekkel. Ez nehéz lehet, amikor meghatározott bibliai igazságot képviselünk. Azonban nem győzhetitek meg az embereket a bibliai igazságokról anélkül, hogy először meg ne szereznék a bizalmukat; viszont csak úgy bízhatnak meg benneteket, ha felfedeznek olyan területeket, amelyekben egyetértetek.

Például gyakran előfordult velem, hogy a sorozat elején egy látogató megkereste, és megkérdezte, hiszek-e a titkos felemelkedésben. Ha azt mondom, hogy „nem hiszek”, valószínűleg nem fog visszatérni a sorozatra, de ha azt mondom, hogy „hiszek”, akkor elhitethetném velük, hogy hiszek egy nem bibliai doktrínában. Mégis meg kell találnom egy olyan pontot, amelyben egyetértünk. A szokásos válaszom az, hogy elmondom az illetőnek, hogy én biztosan hiszem, hogy Jézus újra eljön, és hogy minden jel arra a nagy eseményre utal. Ahelyett, hogy vitába szállnék a titkos felemelkedésről, egyetérték velük abban, ami nagyon igaz - Krisztus második eljövételének valóságáról.

Néhány jó szándékú evangélista úgy gondolja, hogy az emberek számára hasznos, ha a kezdetektől fogva ismerik minden egyedi tanunkat. Ez nem bölcs dolog, ha lelket akarsz megnyerni. Mindig a legjobb azokkal a pontokkal kezdeni, ahol egyetért. Ellen White azt tanácsolja: „Ahol elvileg következetesen megteheted, egyezz meg velük minden pontban.” (Ev, 69).

Anderson második pontja, hogy vigyázzunk. Keressétek meg a jeleit annak, hogy a Szentlélek az illető szívében dolgozik, hogy tudjátok, mikor kell a megfelelő kérdést feltennetek és a döntésüket kérnetek. Ne rohanjatok előre, nem gondolva arra, hogy hol van az ember a Krisztussal és az igazsággal való közösségében.

A harmadik pont, hogy legyünk közvetlenek. Eljön az idő, amikor a lelkek meghódítójának át kell térnie az általános kérdésekről, a konkrét kérdésekre. Közvetlen, személyes szívhez szóló hívásokra van szükség, ha azt akarjuk, hogy az emberek jól döntsenek. Tízszer hatékonyabb közvetlen, személyes hívást kezdeményezni, mint egy általános hívást. Néhány szó, amelyet közvetlenül az egyénnek címeztek a magánéletben, sokkal többet tehet, mint egy hosszú prédikáció a szószékről. Ezzel nem akarom csökkenteni a szószék szerepét, mert a személyes munka a szószékről végzett munkára épül, de a prédikációban, személyes hívás nélkül tett kijelentések értéktelenek. „Mint a korszerű igazságot hirdető embereknek, eredményességünk és erőnk titka az érdeklődőkhöz intézett közvetlen és személyes felhívásunkban nyilvánul meg.” (Ellen White, Review and Herald Articles, August 30, 1892).

A negyedik pont az, hogy legyünk kedvesek és tapintatosak. Semmi sem pótolhatja a keresztyén kultúra alapját. A durva és az udvariatlan viselkedés tönkretelheti az elvégzett jót. Ellen White azt tanácsolja: „Amit mondasz, abba leheld Krisztus lelkületét és életét.” (EGW, Ev 87). „Krisztuséhoz hasonló szeretettel és gyengédséggel szóljunk.” (EGW, Ev 86).

Amikor egy családnál voltam látogatóban, amely eljárt az előadásainkra, ez alatt az idő alatt az ő lelkészüik is bekopogott hozzájuk. Kínos helyzet volt. Nyilvánvalóan nem folytathattam a látogatást, ezért néhány udvarias pillanat után azt javasoltam, hogy imádkozzunk együtt, mielőtt elmegyek. Imádkoztam a családért és a lelkészüikért, majd a lelkész imádkozott. Az ima végén azt mondta: „Kérlek, Uram, szabadítsd meg ezeket az embereket ettől az ördögtől, itt, mellettem.” Ez volt az első alkalom, hogy valaki ördögnek nevezett. Az ima után felkeltem, nem szóltam semmit, csak elbúcsúztam. Láttam, hogy az embereket zavarba hozta a lelkészüik durvasága.

Különben, ez a család még az evangelizáció kezdete előtt, egyik testvérnőnkkel tanulmányozta a Bibliát. A következő héten meg-

hívták a testvérnőt, hogy menjen el velük az ő gyülekezetükbe, és ő elfogadta a meghívásukat. Ugyanez a lelkész ördögi beszédet tartott az adventista egyház ellen. A családtagokat láthatóan ismét zavarba hozta a lelkészük viselkedése. Az ajtóban a Lelkipásztor kezét fogott a testvérnőnkkel: „Isten áldását”, mondta neki. A testvérnő gyorsan visszaszólt: „Annak ellenére, hogy adventista vagyok?” Amint kiejtette ezt az éles megjegyzést a száján, rájött, hogy hibát követett el. A család soha nem tért vissza az előadásokra. Eltűrték valahogy a lelkészük durvaságát, de a mi udvariatlanságunkat már nem tudták elviselni. Mindig szem előtt kell tartanunk, hogy Jézust kedvesen és tapintatosan képviseljük.

Ötödször, Anderson azt javasolja, hogy soha ne vitatkozzunk emberekkel. Megnyerhetjük a vitát, de elveszítjük a lelkeket. Nem vitákba kellene bonyolódnunk, hanem embereket kell megnyernünk Jézus számára. A korai adventizmusban sok evangelizátor szeretett vitatkozni, és a legtöbb vitát meg is nyerte. Az adventista logika és a bibliai alapok legyőzhetetlenek voltak. Ellen White azonban azt javasolta ezeknek a prédikátoroknak, hogy ne vitatkozzanak, hanem kerüljék a vitákat.

„A sátán állandóan nyers és erőszakos támadásokkal akar hatni. Jézus azonban a legismertebb gondolatátvitások útján hatott az emberek gondolataira. Megszokott gondolatmenetükből lehetőleg nem zökkentette ki őket váratlan ténykedésekkel vagy előírt szabályokkal.” (EGW, Ev 68).

A hatodik elv az, hogy az ellenkezésre a Szentírásból válaszoljunk. Semmi sem tudja úgy áthatni az emberek elsötétült elméjét, mint közvetlenül a Szentírásból adott válaszok. Az emberi meglátásokkal vitába szállhatunk, de Isten Igéjével nem. Sokszor megkérdezték tőlem, hogy rendben van-e szombaton dolgozni, amikor a munkájuk megköveteli. Ahelyett, hogy közvetlenül válaszolnék rájuk, megkérném őket, hogy nyissák meg a Bibliát a 2Móz 20. fejezeténél, és a 8-tól 11-ig terjedő versekben olvassák el a szombatról szóló parancsolatot. Utána megkérdeztem őket, hogy mit hallottak, mit üzen Isten? Ez a megközelítés sokkal erősebb, mint bármelyik emberi logika, amelyet alkalmazhatnánk.

Anderson utolsó technikája, hogy a bibliai történeteket használja a meghívás alapjául. Ismét, óriási erő rejlik a Szentírás alkalmazásában.

A tékozló fiú története nagyon megrázó és nagy hatással van azokra, aki eltévelyedett Istentől. Az izraeliták belépése a Jordánba, még azelőtt, hogy szétvált volna, erőteljesen szól azokhoz, akik döntés előtt állnak, de tétováznak Jézus követésében.

2020. október 17.

3. TANÁCSOK – HOGYAN KÉSZTESSÜK DÖNTÉSRE A BARÁTAINKAT

„Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.”
(Róm 10,13)

A döntések három szakaszban érkeznek. Először is, Isten Igéjének tanulmányozása során jelentkezik az érdeklődés. Másodszor, a meggyőződés a Szentlélek belső munkája révén keletkezik. Harmadszor: az egyén személyes döntést hoz a Szentlélek útmutatásainak követéséről, és így hozza meg a végleges döntést. A lélekmentő nem sürgeti az embereket, hogy döntsenek. Nem tolja őket előre és nem vitázik velük, csak gyengéden vezeti őket. Éppen ezért sok imára van szükség, míg az emberek átjutnak e három szakaszon, és döntenek Jézus mellett.

* Mutassátok be Jézust, Aki a döntésükre vár. Ne feledjétek, hogy soha nem ti kéritek a döntésüket, hanem Jézus. Az egyik igehirdető meglátogatott egy férfit, aki rendszeresen eljár az evangéliumi előadásokra. Ott, az ember otthonában, arra kérte őt, hogy döntsön Jézus követéséről. Nem válaszolt. Aztán megkérdezte tőle: „Ha nem én ülnék most itt, hanem Jézus, és arra kérném Önt, hogy kövesse Öt, mit válaszolna Neki?” Az igehirdető nagyon meglepődött, amikor az ember nemet mondott. Tudta, hogy semmiféle hívása soha nem fogja indítani ezt az embert a döntés meghozatalára. Ha nemet mondana Jézusnak, akkor soha nem mondana igent az igehirdetőnek. Így távozott is, mert felismerte, hogy ez az idő nem alkalmas a megnyerésére. Amikor úgy mutatta be, mintha Jézus szólítaná az embert a döntéshozatalra, világosan felismerhette, hol tart az ember a gondolkodásában.

* Minden meghívást a Szentírásra alapozzatok. Az embereknek azért kell döntenüik, mert a Szentírás tanítása igaz. Az evangélium

hirdetőiként nem csak valami bizonyítására kell alkalmaznunk az Igét, hanem a meghíváskor is. „Légy nagyon óvatos, ahogyan az Igét alkalmazod, mert a döntés az Ige alapján történik. Legyen az Ige éles kard, ne a te szavad.” (Ev, 148).

* Használjátok az imát a döntéshozatal eszközeként. Imádkozzatok minden egyes emberrel, és a jelenlétükben hívjátok meg Jézust, hogy segítsen nekik helyes döntést hozni. Ne éljetez vissza az imával, hanem használjátok fel arra, hogy segítsetek az érdeklődőket abban, hogy megtudják, az evangélista imádkozik értük. Óriási erő rejlik az imádságban, és ennek hatalmas erőnek kell lennie a lélekmentők életében. Ezt az erőt látniuk kell azoknak is, akik Jézus követésére törekszenek.

* Mutassatok megértést a személyes küzdelmeikkel kapcsolatban, és segítsetek nekik azáltal, hogy személyes figyelmet szenteltek nekik. Ne feledjétek, hogy mindenki, aki elfogadja Jézust, valódi küzdelmet fog tapasztalni. Az ti feladatotok, hogy lélekmentőkként közel kerüljetez hozzájuk, és megértést tanúsítotok, amikor Krisztus elfogadásának problémáival küzdenek. Tudniuk kell, hogy az evangélista együtt érez velük. Annak tudata, hogy támaszkodhatnak az evangélistára és mindent elárulhatnak neki, elítélés nélkül, elengedhetetlen számukra a küzdelmeik során.

* Meg kell értenetek, milyen erős szerepe van az emberi akaratnak a döntéshozatalban. Az akarat egyszerűen a választás hatalma - a döntéshozatal hatalma. Ellen White azt mondja: „Minden az akarat helyes eljárásától függ.” (JVÚ, 30). Továbbá így tanácsol minket: „Az akarat helyes gyakorlása révén gyökeres változás érhető el az életben. Amikor átadjuk akaratunkat Krisztusnak, összekapcsolódunk az isteni erővel. Fentről olyan erőt kapunk, amelytől erősek maradunk. Mindenki csak akkor élhet tiszta és nemes életet, a vágyak és minden gyönyörök felett győző életet, ha vállalja, hogy egyesíti gyenge és ideiglenes emberi akaratát Isten örök és megváltoztathatatlan akaratával.” (MH, 176).

2020. október 24.

4. TÖRVÉNYSZERŰSÉGEK A KRISZTUS MELLETTI DÖNTÉS FOLYAMATÁBAN

„A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született. Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek?” (Ján 3,8-9)

Vannak egyértelmű törvények, amelyek a döntéshozatali folyamatot szabályozzák. Isten olyan értelemmel teremtett minket, amely meghatározott elveket követ. Természetesen Isten mindig felülmúlhatja az emberi elme normális működését, de ezt ritkán teszi. Az emberi elme normális működésén keresztül dolgozik. Éppen ezért elengedhetetlen megérteni, hogy az elme hogyan működik a Jézus melletti, tartós döntés meghozatala során. A keresztények időnként szkeptikusak voltak a pszichológia tudományával kapcsolatban. Igaz, hogy a tudományos szintéren sok hamis pszichológia létezett, és a sátán saját céljaira visszaélt a pszichológia törvényeivel, de az igazi pszichológia egyszerűen az elme működésének megértése, ahogyan Isten megalkotta. Nem véletlenül hangsúlyozza Ellen White: „Az emberek Jézushoz vezetéséhez ismernünk kell az emberi természetet, kutatnunk kell az emberek gondolkodását.” (Testimonies for the Church, vol. 4, p. 67).

A döntések az elmében a tudás, a meggyőződés és a vágy közötti együttműködésből adódnak. Amikor az ember egy adott témával kapcsolatos tudása, meggyőződése és vágya elér egy bizonyos intenzitást, az elme automatikusan a döntésre és a cselekvésre vált. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy egy személy pozitív döntést hoz, hanem azt, hogy az elme: döntési módra vált. Ha egy személy eljut erre a pontra, és ha nem kéri, hogy döntsön, akkor az soha nem történik meg.

A legtöbb nyilvános evangelizáció során ez általában az eltelt első két hétben történik egy ötletes sorozat során. A tudás, a meggyőződés és a vágy elérte azt az intenzitási szintet, amelyen az emberek gondolkodnak a döntés meghozatalán. Ha az evangélista abban az időben

nem szólítja őket döntésre, az emberek túllépnek a döntéshozatalon, és ritkán aztán már csak ritkán kötelezik el magukat. Nem csoda, hogy Ellen White határozottan arra ösztönzi az evangélistákat, hogy a megfelelő időben sürgessék a döntéseket: „Ha az embereket, akik meggyőződésre jutottak, nem állítjuk döntés elé, amint erre alkalom nyílik, fennáll annak a veszélye, hogy a meggyőződésük fokozatosan elhalványul.” (EGW, Ev 225).

„A Szentlélek munkája: az emberek meggyőzése arról, hogy Krisztusra van szükségük. Sokan meggyőződtek a bűnről, érzik, hogy a bűnbocsátó Üdvözítőre szükségük van, azonban eljárásukkal és céljaikkal elégedetlenek, s ha az igazságot nem vésik határozottan a szívükbe, ha a kellő pillanatban nem szólnak hozzájuk a kellő szavakkal, ha az elhangzott bizonyítékok súlya alatt nem szólítják fel őket döntésre, akkor eltávoznak anélkül, hogy egyesültek volna Krisztussal. Az arany alkalom elszalad, nem adják át magukat, hanem mind távolabb és távolabb esnek az igazságtól és Jézustól, és sohasem állnak az Úr oldalára.” (EGW, Ev 139)

Elképesztő, amikor Isten arra használ bennünket, hogy embereket elvezessük a döntéshez. Soha nem szabad szem elől tévesztenünk azt, amit Ellen White olyan erősen hangsúlyoz - ha megengedjük az embereknek, hogy eljussanak egy olyan helyre, ahol az elme áttér egy döntési módra, és nem hívjuk meg őket arra, hogy ezen a ponton döntsenek, akkor az emberek átmennek egy ponton, melyet követően nincs visszatérés és soha nem fognak Jézus mellé állni. Egy ilyen gondolatnak el kell távolítania minden kétséget a felől, hogy a megfelelő pillanatban döntésre kell-e szólítani az embereket.

Mivel a tudás, a meggyőződés és a vágy a döntéshez vezet, szemináriumnak, bibliatanulmányozásnak vagy az evangelizációnak – valamint a személyes látogatásoknak is – e három tényező művészi összefonódásának kell lennie. Egyes szövegek a tudást, mások a meggyőződést és a vágyat fogják hangsúlyozni. Természetesen egyes szövegek mindhárom tényezőt hangsúlyozni fogják.

Hagyományosan az adventisták nagyobb hangsúlyt fektettek a szövegek ismeretére, miközben elhanyagolták a másik kettőt - különösen a vágyat. A döntéseket azonban nem kizárólag ismeretek alapján hozzák meg az emberek, bármennyire is fontosak az információk. Az emberek számára az információk nem sokat jelentenek, ha nem

győződtek meg róla. Ne feledjétek, hogy a meggyőzés a Szentlélek munkája a személy életében, a Szentlélek mégis a lélekmentőn keresztül szól, mialatt az evangélista az élő Isten hatalmas Szavát alkalmazza.

E három terület közül a vágyat hanyagolják el leginkább. A vágy akkor jelentkezik, amikor az emberek szükségesnek látják, hogy válaszoljanak – felismerik a Jézus követésének szükségességét. Odáig jutnak, hogy dönteni akarnak. Evangéliumi összejöveteleim során, a vágy aspektusán dolgozom a tapasztalatok erőteljes példáinak felhasználásával. Az első két hétben minden este néhány percet arra szánunk, hogy interjút készítsünk valakivel arról, hogyan ismerkedett meg Jézussal, és milyen változást hozott az életébe. A sorozat közepén megváltoztatjuk a bizonyágtételüket, és az emberek a szombat személyes áldásairól beszélnek. Az utolsó héten az adventista közösség örömeit hangsúlyozza a bizonyágtételük. Mindezek a tapasztalatok a vágyon dolgoznak.

A vágy és a meggyőzés az, ami meggyőződést, döntést és elfogadást vált ki, a vágy pedig az alapvető tényező. Isten úgy alakította az emberi elmét, hogy amikor a vágy és a meggyőzés - egy adott ötlettel kapcsolatban - elér egy bizonyos intenzitást, az elme cselekvésmódra vált.

Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy csak a vágyon és a meggyőzésen dolgozva mindig döntésre bírjuk őket. Az emberi elme képes és gyakran ellen is áll az igazság követésével kapcsolatos elhatározásnak, még akkor is, ha az előadás: a vágy és a meggyőzés tényezőinek megfelelő összefonódása. De ha a döntéseket nem hozzák meg, annak az az oka, hogy a vágy és a meggyőzés nem kapott megfelelő hangsúlyt az emberi elmében.

A tudás, a meggyőzés és a vágyak lángjának felgerjesztése az egyik legfontosabb feladat, amelyet egy lélekmentő az előadásokban és a személyes munkájában elvégezhet. Ez megnyitja az utat az üzenet elfogadásához. Amikor ezek a szikrák lánggra lobbannak, akkor alkalmazhatjuk a közvetlen személyes meghívást, a szívhez szólást, és arra készíthetjük az egyént, hogy fogadja el Krisztust és az Ő üdvözítő üzenetét.

Amint az emberek hallgatják az üzenetet, reagálnak a hallottakra. Építsetek ezekre a reakciókra és mondatokra. Ezek a vallomások

segíthetnek abban, hogy az embert a végső döntéshez: Jézus követéséhez vezessétek. Például egy látogatás során egy személy megjegyzi: „Úgy tűnik, hogy a Biblia az Önök oldalán áll, a hetedik nap megtartását illetően”.

Az evangélista kétféleképpen válaszolhat. Mondhatja, hogy „igen, igaz, hogy a Biblia a mi oldalunkon áll”, amit még más bibliai példák is alátámaszt. Ez azonban hiba lenne. A másik válasz is elismerő, viszont a folytatás ez lenne: „Igen, a Biblia világosan beszél arról, melyik a hetedik nap, de még ennél is fontosabb, ha azt tesszük, amire a Biblia tanít minket. Biztos vagyok benne, Bob, hogy te nem csak tudni szeretnéd, mit mond a Biblia, hanem a szombatünneplésben is követni szeretnéd Jézust.

Ez az elv a reakcióra épül, és a cselekvés mellett dönt. Mindig pozitívan közelítsetek, elvárva, hogy az illető döntéseket hozzon. Ne úgy kérdezzétek meg az illetőt, hogy tervezi-e követni, hanem tegyetek olyan kijelentést - mint a példában -, hogy elvárjátok, hogy kövesse Jézust. Az emberek általában azt teszik, amit elvárunk tőlük. Amikor az elvárásunkat kérdés formában tesszük fel, megmutatjuk, hogy nem vagyunk biztosak a válaszukban. Az eredménye is az lesz, hogy bizonytalan választ adnak.

2020. október 31.

5. PROGRESSÍV DÖNTÉSEK

„Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.” (Márk 4,28-29)

Az emberek nem fognak nagy döntéseket hozni, mint amilyen a szombatünneplés vagy az adventista egyházhoz való csatlakozás, amennyiben útközben nem hoztak kisebb döntéseket. Ezért olyan fontos, hogy az evangelizáción vagy a bibliatanulmányozásokon minden este feltegyetek kisebb döntésekre ösztönző kérdéseket. A patakon is könnyebb áthaladni, ha a patakban egymástól nem messzire levő köveket használva keltek át, mintha megpróbáljátok egyszerre

átugrani. Az emberek gyakorta a vízben végzik, vizesen és csalódottan.

Útközben nem csak, hogy döntéseket kell hozniuk, hanem „előrehaladó” döntéseket kell meghozniuk. Bizonyos döntéseket, más döntések előznek meg. Három alapvető döntés meghozása szükséges az evangéliumi sorozat idején. Az első döntés az, hogy valaki elfogadja Jézust személyes Megváltójának és Urának. Ilyen döntést általában a sorozat első két hetében kérünk tőle. A második döntés már a nagy adventista igazságokra tartozik: ez a szombat és a halottak állapota. A harmadik döntés az adventista egyházhoz való csatlakozást illeti. Erre az utolsó döntésre általában a sorozat utolsó két hetében kérjük őket. Nevezzük ezt a három döntést így: „Krisztus, Törvény, egyház”. A döntéshozatalra általában ilyen sorrendben kerül sor.

Bár ez a három terület alapvető, egyesek hét fő döntéssel bővítették az adventista egyházhoz való csatlakozást. Nyilván vannak más témák is, de ezek a legfontosabbak:

1. Jézus Krisztus elfogadása Megváltóként, és a Szentírás ihlettségéről való meggyőződés.
2. Elfogadni a hármasság üzenetét, amely felkészíti az embereket Jézus második eljövételére.
3. Hajlandóság teljes engedelmességgel követni Jézust, a szombat-tartást is beleértve.
4. Az egészségügyi üzenet elfogadása, a dohánytól, az alkoholtól és a tisztátalan étellektől való tartózkodást is beleértve.
5. A halál alvásként való bibliai értelmezésének elfogadása.
6. A prófétálás ajándékának a maradék egyház megkülönböztető jeleként való elismerése.
7. A keresztség elfogadása, amely Jézus befogadásának és a testéhez, azaz egyházához való csatlakozásának a jele.

E pontok közös aspektusával általában az adventista evangéliumi sorozat elején foglalkozunk. A lelkek megnyerésének valódi munkája magában foglalja, hogy az emberek alkalmazzák is az életükben a megismert igazságot. Ezért olyan fontos a lélekmentők abbeli készsége, hogy az embereket pozitív döntésekre ösztönözzék a hit lényegét illetően.

6. NÉGY ALAPVETŐ MEGHÍVÁS

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mát 11,28)

Mialatt arra törekszetek, hogy segítsetek az embereknek a döntés meghozatalában, négy alapvető meghívást intézhetek hozzájuk. Az első a legerőteljesebb. Mutassátok meg az egyénnek Isten szeretetét és Jézus halálát. Semmi sem indítja meg jobban az embereket, mint annak bemutatása, amit Jézus tett értük. Ez az alapvető felhívás a szeretet. „Mert Krisztus, mikor még erőetlenek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért” (Róma 5,6). Ez egy nagyon pozitív felhívás, és valószínűleg a leghatékonyabb azok között, amelyeket hozzájuk intézhetünk. Ha Krisztus szeretete nem motiválja az embereket a döntés meghozatalára, akkor mi fogja?

A második meghívás az elsőn alapul. Valójában minden hívás, amelyet használunk, a szeretet alapvető hívására van alapozva. A különböző egyének azonban másképp fognak reagálni a szeretet alapvető hívásának különböző módjaira. Ezért javasolunk más megközelítéseket, de csak Isten szeretetével összefüggésben.

A második felhívás a példa. Ez a szó hangsúlyozza annak fontosságát, amelyet egy személy meghoz, példaként, amely más embereket is hasonló döntés meghozatalára ösztönöz. Néha elmesélem a megtérés és az ellenkezés történetét, amelyet szüleimtől kaptam, amikor úgy döntöttem, hogy adventista leszek, és hogy a határozott álláspontom miatt azért végül ők is meghozták ugyanazt a döntést. Ez a felhívás akkor megfelelő, ha az egyénnek vannak családtagjai, akik ellenzik a döntését. Ez a személy azt akarja, hogy egész családja Isten országában legyen. Nagyon kicsi az esély arra, hogy a többi családtag elfogadja az üzenetet, ha ez a személy nem mutat példát ily módon, hogy elsőként dönt. „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1Tim 4,12).

A harmadik felhívás a negatív oldal felé kezd mozogni. Bár mindig először a pozitív hívásokat kell használnunk, a negatív felhívások kezdeményezésére is van hely. Az utolsó két felhívás szintén a

Szentírásan alapul. A harmadik felhívásnak arra kell ösztönöznie az embereket, hogy elgondolkodjanak a Biblia intelmén, hogy végül majd csak két csoport fog létezni: az üdvözülteket és az elveszetteket. Bátorítsd őket, hogy csatlakozzanak az üdvözültek csoportjához. Nincs semleges terület. Mindenki vagy az egyik, vagy a másik oldalon fog állni. Jézus is ezt a felhívást alkalmazta a Máté 7,13-14-ben: „Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

Az utolsó felhívás a halogatás veszélyére és a végső megmenekülésre összpontosít. Noha vonakodnunk kell e felhívás túlzott alkalmazásától, mert a fundamentalisták visszaélnék vele, mindazonáltal el kell ismernünk, hogy ez is bibliai, és megvan a maga helye. Jézus a tíz szűzről szóló példázatban is alkalmazta ezt a felhívást (Máté 25,10): „Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és akik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.” Eljön az idő, amikor az adott személy próbaideje véget ér. Záruljon az az adott személy halálával vagy Krisztus eljövételével, e tény felett nem tudunk átsiklani. Az élet bizonytalan. Ezért mondja Pál apostol: „Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.” (2Kor 6,2).

Ez nem azt jelenti, hogy pokol és kén tűzével kellene fenyegetni az embereket, hanem azt, hogy nem kerülhetik el azt a tényt, hogy annak örök negatív következményei vannak, ha nem sikerül Jézusért pozitív döntést hozniuk. Ezt a megközelítést inkább a prédikációkban, mint a személyes látogatásokban használtam, bár alkalmanként otthonokban is alkalmaztam. A negatív meghívásokat általában lehetőleg pozitív ruhába öltöztetem.

Például elmondhatom egy ember történetét, aki minden este eljárt az előadásokra. Egy este meghívtam az embereket, hogy fogadják el Jézust Megváltóként. A férfi válaszolt, és még aznap este átadta a szívét Jézusnak. Aznap este, hazafelé menet, az ember szívrohamot kapott és meghalt. Hála Istennek, előtte még döntött. Ez a történet a negyedik felhívást ábrázolja, de pozitív módon ábrázolja. Ahelyett, hogy olyanról mesélnék, aki nem fogadta el Jézust és meghalt, én egy

olyan történetet mesélek el, amelynek vége biztató. A történettel a negyedik hívást alkalmazom, méghozzá pozitív módon.

2020. november 13.

7. A MEGGYŐZŐDÉS JELEI

„Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. (Mát 16,16)

Bizonyos jelek arra utalnak, hogy az emberek a döntések völgyében állnak. A meggyőződés e jeleit nem szabad figyelmen kívül hagyni. Amikor meglátod őket, cselekedned kell, különben a lelkek túllépek a helyet, ahol megnyerhetitek őket. Ez a szakasz most 6 ilyen jelet fog feltárni:

1. Ha egy személy hirtelen visszalép egy meghatározott tantól, az gyakran a meggyőződés mutatója. Például egy személy nagyon pozitívan viszonyult a szombati igazsághoz, és elindult annak megünneplése felé, majd hirtelen visszavonult, és nem hozott végső döntést.

2. Az emberek idegesebbek, mint általában, minden látható ok nélkül. Az idegesség tükröződhet a karok keresztelésében, az orr vagy a fül húzogatásában, az ujjakkal való dobolásban, felkelésben és leülésben, valamint egyéb hasonló jelekben. Azok az emberek, akik általában idegesnek tűnnek, még idegesebbek lesznek. Nem az idegességet kell keresnetek az emberekben, hanem az idegesség növekedését, ami annak a jele, hogy meggyőződésre jutottak.

3. Egy személy akár valamilyen közvetlen vagy közvetett kommunikációt is küldhet nektek, azzal a céllal, hogy hagyjátok magára egy ideig. Lehet, hogy kihagy majd egy vagy két találkozót, vagy ha bibliaórákat tartatok nekik, akkor azt javasolhatják, hogy hagyjatok ki egy hetet. Ilyenkor azt próbálják hangsúlyozni, hogy a konfliktus nyomása túl nagy lett.

4. Egy személy közvetlenül is elkerülhet benneteket. Lehet, hogy megbeszéltek egy időpontot, de nem jön el. Ily módon mutatja, hogy a konfliktus nyomása túl nagy, és azt akarja, hogy ebben a pillanatban békén hagyjátok. Lehet, hogy éppen otthon is van, amikor megérkeztek, de nem nyit ajtót nektek. Ilyen esetekben ne álldogáljatok az ajtó

előtt, és hívogassátok őt a mobiltelefonján. Csak annyit fogtok elérni, hogy zavarba hozzátok, és nehezebben fogjátok őt megnyerni.

5. Akadékoskodhat veletek néhány kevésbé fontos tan körül. A fő témák egyértelműek számukra, de belekötnek részletekbe, mert így akarnak titeket eltéríteni a fő témáktól. Ez a halogatásos megközelítése, mert félnek attól, hogy a konfliktusuk intenzitása még jobban elmélyül, ha még több igazságot mondatok nekik.

6. A meggyőződés utolsó jeleként feltehetik a kérdést, amely segítségével megállapítjuk, vajon gondolkodnak-e a döntéshozatalról? Az egyén megkérdezheti például: Ha adventista leszek, akkor mi mindenről kell lemondanom? Ilyen és hasonló kérdések felvetésével azt mutatják nektek, hogy már gondolkodnak az egyházhoz való csatlakozásról.

Mit kell tennetek, amikor látjátok a meggyőződésnek ezeket a jeleit? Nem kell nyomást gyakorolnotok. A Szentlélek területére léptek, aki munkálja bennük a meggyőződést és a döntést. Eddigre ti már befejeztétek a feladatokat. Most már az imáitok jelentik a legnagyobb segítséget, mivel az egyén fejében végbemenő harc nem az előadott témák miatt dül, hanem az életükben jelen levő sátáni erők miatt. Csakis a Szentlélek tud fellépni eredményesen a sátán ellen.

Ez nem jelenti azt, hogy ez alatt az idő alatt az embereket el kell hanyagolnotok. Éppen ellenkezőleg. Különös támaszotokra van szükségük, csak eközben ne gyakoroljatok rájuk nyomást. Amikor meglátogatjátok őket, kérdezzétek meg tőlük, hogy szeretnének-e elbeszélgetni a helyzetükről. Ebben az időszakban inkább azt szeretnék, hogy a barátjuk legyetek. Maradjatok a közelükben, ha ezt megengedik nektek. Ne taszítsátok az embereket a töréspontig. Ez a Szentlélek dolga. A ti dolgotok, hogy a barátjuk legyetek. Jézus elfogadásának a fontosságát nem csökkenthetitek, de megértést tanúsíthattok a harcuk iránt, amelyet ez időben vívnak a nagy küzdelem keretében. Legyetek inkább a barátjuk. Tanúsítsatok megértést, de semmiképpen ne gyakoroljatok rájuk nyomást.

A döntéshozatal folyamatában ez a legnehezebb időszak. Sokszor megtörténik, hogy amikor az emberek azt mondják, hogy hagyjátok őket békén, akkor a lélekmentők szó szerint azt teszik, elhanyagolják őket. Amennyiben ez megtörténik, szinte biztosan el fogjátok

őket veszíteni. Ez időben nem isteni követként van rátok szükségük, hanem barátként, akit a személyük érdekel és nem a gyülekezeti „papírstatisztika”. Az emberek nem maradnak sokáig a határozatlanság állapotában, de erre a rövid időre igazán szükségük van rátok.

Meggyőzhetitek őket a Szentírás vagy valamilyen érv segítségével, de ha az embert nem győzi meg a Szentlélek, akkor nem lesz végeredmény. Valójában sokszor megesik, hogy azokat, akik meg voltak győződve, de nem tértek meg, később egyre nehezebb elérni, mint azokat, akik még soha nem hallották az üzenetet. Jegyezzétek meg, hogy az ember meggyőző, de Isten térít meg. Engedjétek meg Istennek, hogy a mély meggyőződés érzékeny időszakában végezze a munkáját az emberekkel. J. L. Schuler, a huszadik század eleji adventista evangélista ezt szépen megfogalmazta:

„Nem elég üzenetet közzétenni, sem az, hogy a tanok igazáról meggyőzzük az embereket. Az általunk hirdetett üzenet teljes célja az, hogy az emberek engedelmeskedjenek Krisztusnak. Az Úrtól kapott parancsunk nem csak az emberek meggyőzése, hanem az is, hogy tanítványokká, keresztyénekké tegyük őket. Ez legyen az egyetlen célunk. Nemcsak figyelmeztetnünk, hanem mentenünk is kell; nemcsak meggyőzni, hanem megtéríteni is; nemcsak elmondani, hogy Krisztus jön, hanem fel is készíteni az embereket arra, hogy készen várják az Urat.” (Schuler, J. L. Public Evangelism, pp. 180, 181)

2020. november 21.

8. NÉGY TÉMA, AMELY ÁTHATJA AZ ÖSSZES DÖNTÉST

„Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdette néki a Jézust.” (ApCsel 8,35)

Nem elég, ha valaki döntést hoz Krisztus mellett - a döntés egyértelműsége is fontos. Sokan, akik igeszerető barátokkal dolgoznak, képesek felkelteni az érdeklődésüket, de nem tudják elmozdítani az embereket a döntés meghozatalától a döntés kivitelezéséig. A kudarc oka részben az, hogy nem iktatták be a következő négy dolgot a felhívásukba:

Az első elem az egyértelműség. Ha a döntés nincs egyértelműen megfogalmazva, akkor nehéz lesz cselekvési döntéssé alakítani. Vajon világosan értik az emberek, mit követelnek tőlük? Például amikor az emberek felé elhangzik a nyilvános felhívás, hogy a kövessék Jézust, de az evangélista nem mondja el az embereknek, hogy a felhívás azt is magába foglalja, hogy keresztkeljenek meg és csatlakozzanak a Keresztény Adventista Egyházhoz, sok ember előre jön, de később megtévesztve érzi magát, amikor arra kéri, hogy töltsse ki a keresztségre vonatkozó űrlapot. Gondoskodjatok arról, hogy a felhívásból az emberek világosan megértsék, mit kérnek tőlük.

Másodszor, a lélekmentőnek körül kell írnia, mennyire előnyös az, amikor valaki követi Jézus Krisztust és az Ő igazságát. Az evangélisták néha hajlamosak a negatív dolgok hangsúlyozására, ám az előnyök hangsúlyozása valóban segít az embereknek jó döntést hozni. Melyek ezek az előnyök? Az emberek békére, belső öröme, a jó cselekedet érzésére, az Isten népével való közösségre, végül a halhatatlanságra és az örök életre számíthatnak. Ezek olyan témák, amelyeknek arra kell ösztönözniük az embereket, hogy pozitívan döntsenek Jézus mellett.

A harmadik elem az előny elutasításának a következménye: mi történik, ha nem követik Krisztust. Ezt csak akkor szabad használni, ha a pozitív oldalt és az előnyöket már elmondtuk. Valójában ideális esetben ezt a két oldalt össze kellene hozni. Az embereknek meg kell érteniük a következményeket és az előnyöket is. Milyen következményekkel jár, ha nem hoznak döntést? Ennek következményei a belső büntudat, a nyugtalanság, a beteljesülés hiánya és végső soron az örök pusztulás. Ügyeljenek arra, hogy az előnyökhöz hasonlóan nem csak az örök következményeket kell hangsúlyozni, hanem azt is, hogy ezek a témák hogyan befolyásolják a mindennapi életet ezen a világon. Nagyon nehéz a büntudattal élni. Ez erőteljes hajtóereje annak, hogy pozitív döntést hozzanak az igazság követése mellett.

A negyedik téma segít az embereknek megérteni, hogy Isten elvárja tőlük, hogy kövessék Krisztust és az Ő igazságát. Nem elég csak megismerni az igazságot - Jézus elvárja, hogy hívei a tudásról áttérjenek a cselekvésre. Világosan elmondjátok ezt az embereknek, hogy aztán a megfelelő elvárásokra reagálhassanak?

9. MIKOR ÁLL VALAKI KÉSZEN A KERESZTSÉGRE?

„Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” (Róm 6,4).

A keresztség valószínűleg az evangéliumi folyamat legizgalmasabb része. Amikor meglátod, hogy az a személy, akivel dolgoztál, belép a vízsrba, átadva magát Krisztusnak, minden erőfeszítés megtérül. A keresztség nyilvános cselekedete, bármennyire is fontos, soha nem válhat öncélúvá. Az csak a folyamat része. Sok minden történt eddig a pontig, és még sok minden mást kell tenni a keresztség után. Ebben a fejezetben a bibliai keresztség számos ágát vizsgáljuk meg.

A keresztség bibliai fogalom. Jézus megkeresztelkedett. Az apostolok megkeresztelték az új hívőket. A keresztelés a korai egyház létfontosságú szertartása volt. A millerista mozgalomban és a korai adventizmusban egyaránt a keresztség központi szerepet játszott az egyház életében. Mivel évente egymillió vagy több embert keresztelnek be az adventista egyházba – ez átlagosan naponta közel 3000 keresztelés –, a keresztelés továbbra is az adventista evangelizálás középpontjában áll (2005-ös adatok).

A folyamat melyik szakaszában kell az embereket megkeresztelni? Az elmúlt években egyes adventisták azt hangoztatták, hogy kereszteljük meg az embereket, amikor elfogadják Jézust, és hogy később törődjünk a tanok tanításával, mások pedig még azt is javasolták, hogy a keresztséget el kell különíteni az egyházi tagságtól. Úgy tűnik, egyesek azt sugallják, hogy az embereknek csak készen kell állniuk a változásra, mielőtt megkeresztelkednek. Milyen tanácsokat kövessünk? Mert minden formát megtalálhatunk a modern adventista egyházban.

Először is ne feledjük el, mit jelképez a keresztség. Krisztus halálát, temetését és feltámadását. Hasonlóan, nekünk is meg kell halnunk a bűnnek, régi életünket eltemetni a vízsrba, azután feltámadni új életre – Krisztusban. Az egész szertartás az új kezdet jelképe. E szemszögből a keresztségnek az ember Krisztusban való élete, közvetlen kezdete előtt kell megtörténnie.

Figyeltem azokat az embereket, akik már a keresztség előtt szinte tökéletesek voltak, és azokat, akik a keresztséget a Jézussal való járásuk elején végezték el. Észrevettem, hogy akiket tökéletesítettek, a keresztség után ritkán növekedtek tovább. Ez érthető, mert szinte már tökéletesek voltak. Másrészt azok, akiket a Jézussal való járásuk elején kereszteltek meg, sokkal jobban felfogták a bibliai növekedés szükségességét Krisztusban. Rájöttek, hogy még nem érkeztek meg, és hogy a Jézussal való utazásuk elején vannak.

Azok, akik megvárják, hogy akkor keresztelkedjenek meg, amikor bebizonyították, hogy képesek kereszteni életet élni, valójában végül megtagadják az evangéliumot. A keresztség egész cselekményének célja azt mondani, hogy nem élhetjük egyedül a kereszteni életet, hogy szükségünk van Jézusra, és ezért egyesülünk Vele a keresztségben. Ezzel ellentétben, annak bizonyítása, hogy egyedül is tudok úgy élni, mint Krisztus, majd megkeresztelkedni, ellentmondásos és általában legalizmushoz vezet.

A bibliai jelentés világos. Az embereket a Jézussal való járásuk elején keresztelték meg, és nem az után, hogy bebizonyították, hogy tudnak kereszteni életet élni. Olvassátok csak az etiópiai szerecsen, a filippibeli tömlőcőr, vagy akár Pál apostol történetét. Mindegyikük elég korán meg lett keresztelve. Néhányan azt mondják, hogy ez azért történt, mert már ezek az emberek megoldották az életkérdéseiket, csak még Jézussal kellett találkozniuk. Már maga a Jézusról szóló tanítás forradalmi volt! S emellett a filippibeli börtönőr pogány származású volt. Az életkérdései semmiképpen se voltak még megoldva. Jézust se ismerte, és a szombatról se tudott. De megkeresztelték, úgy tűnik, már másnap. Vigyáznunk kell, hogy ne állítsunk fel olyan normát, amely nem bibliai.

Ezzel egy időben Ellen White tanácsai is előttünk állnak. Nem beszél közvetlenül arról, hogy milyen gyorsan lehet vagy kell valakit megkeresztelni, a tanácsait inkább az emberek megfelelő felkészítésére összpontosítja:

„A keresztelendők kikérdezése, melynek során kiderül, vajon Krisztus igazi tanítványaivá lettek-e, nem történik olyan figyelmesen, ahogy kellene... Ha bizonyítékát adják, hogy teljesen értik álláspontjukat, felvehetők.” (EGW, Ev 152).

„Azonban ha valaki gyülekezeti felvételre jelentkezik, meg kell vizsgálnunk élete gyümölcseit, az indítékaiért való felelősség pedig teljesen a saját ügye.” (Ev 235).

„Olyan új hívők felvétele a közösségbe, akiknek a szíve nem újult meg, és akiknek életében nem történt reform, az egyház gyengeségének forrása. Ezt a tényt gyakran elhallgatjuk. Egyes prédikátorok és egyes gyülekezetek annyira szeretnék növelni a tagok számát, hogy emiatt nem harcolnak a nem keresztényi szokások és hagyományok ellen.” (Ev, 157).

Az alapelv itt az alapos felkészülésről szól, nem az időről. Amikor az emberek valóban megtérnek, elképesztő, milyen gyorsan rendezhetik az életüket! Normális körülmények között az emberek a döntés meghozatala után egy-két héttel készen állnak a keresztségre. Ritkán kell hosszabb ideig tartani őket, kivéve, ha vannak enyhítő körülmények. Manapság sok embernek súlyos jogi bonyodalmai vannak, különösen a házasság és a válás terén, amikor az emberek együtt élnek, és nem házasok, és nem házasodhatnak össze, mert még nem váltak el volt partnerüktől. Ezek rendezéséhez persze több időre van szükség.

Meg lehet-e keresztelni az embereket anélkül, hogy csatlakoznának az egyházhoz? Szétválaszthatjuk ezt a két cselekvést? A válasz természetesen határozott „nem”. Ha így tennénk, lemondanánk a Szentírás alapvető tanításairól - és az adventisták nem lehetnek hűtlenek Isten Szavához. „Mert egy szellem által mindnyájan egy testbe keresztelkedünk meg” (1Kor 12,13). Ez a szöveg kristálytisza - megkeresztelkedünk Krisztus testébe.

Az emberek megkeresztelésére való felhívás anélkül, hogy a keresztény közösség részévé válnának, megsemmisíti a közösségről szóló alapvető keresztény tanítást. Az egyháznak, mint Krisztus testének a teljes célja: egy támogató közösség biztosítása, amelyben valóban Krisztusra építjük életünket, együtt. Igaz, az egyház nem mindig teljesítette az isteni normákat ebben a kérdésben, de a keresztség és a tagság elválasztása az egyéni kereszténység tanához vezetne, amely nagyon eltér a bibliai kereszténységtől. Mikor következik be a bibliai keresztség? Amint az ember átadja magát Krisztusnak, és megmutatja az alapvető bizonyítékokat arra vonatkozólag, hogy új életet kezdett élni Krisztusban.

10. A GYERMEKEK MEGKERESZTELÉSE

„Jézus pedig ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.” (Márk 10,14)

A kérdés, amelyre nem könnyű válaszolni, az, hogy mikor kell megkeresztelni a hívők gyermekeit. Valaki a 12. életévet ajánlotta. Egyszer hallottam egy prédikátort, aki a csecsemő Istennek való bemutatása után azt mondta a szülőknek, hogy 12 éves korában ismét hozzák el a gyermeküket, hogy megkeresztelkedjenek, ahogy Jézus tette. Természetesen Jézus 30 éves volt, amikor megkeresztelkedett. A keresztség feltételül a Biblia sehol sem említi életévet, csak a Jézus Krisztus elfogadását és a bűnbánatot. Vajon egy gyermek fiatalon elfogadhatja-e Jézust és tarthat-e bűnbánatot? Természetesen. Akkor tehát meg lehet és meg is kell keresztelni.

A nyilvános evangéliumi találkozókra azonban nem a gyermekek megkeresztelése a fő gond, ahol az új hívők megnyerésére helyezik a hangsúlyt. A nyilvános evangéliumhirdetésem során nem fektetek különösebb igyekezetet a hívők gyermekeinek megnyerésébe. Ha eljárnak az előadásokra, akkor úgy dolgozom velük, mint a többi látogatóval. De véleményem szerint a prédikátornak igenis dolgoznia kell a gyülekezetben felnövő gyerekekkel.

Mégis a szülők azok, akik jórészt felkészítik a gyermekeiket a keresztségre. Ha ebben eredménytelenek, akkor a felelősség a helyi gyülekezetre hárul. És ha se a lelkészeknek, se a helyi gyülekezetnek nem sikerült megnyerni őket Jézus számára, akkor léphet közbe az evangélista.

Melyik életkor alkalmas arra, hogy beszéljünk a gyermekeknek a keresztségről? Megállapítottam, hogy nagyon kevés olyan gyermek van, aki hét évesen készen áll a keresztségre. Ez nagyon ritka. A gyerekek nagyon gyengék ebben a korban, és sokuknak nyolc, tíz vagy tizenkét éves korában van csak tapasztalata a megtérésről. Ha őszintén megtértek, meg kell keresztelni őket. Egyszer tartottam egy evangéliumi sorozatot, amelyre minden este eljárt egy 7 éves kisfiú, és mindig az első sorban ült. Korát meghaladó tapasztalata volt

Jézus Krisztussal, és meg akart keresztelkedni. Amikor a szüleikhez fordultam, törhetetlenek voltak - 12 éves koráig nem lehet a gyereket megkeresztelni. A gyermek indítatva érezte magát a Szentlélektől, ám a szülei szó szerint azt mondták neki, hogy ne figyeljen a Lélek sugalmazásaira. Néhány évvel később ismét evangéliumi sorozatot tartottam az ő közelükben levő helyen. Ennek a fiúnak a szülei felkerestek és megkértek, hogy látogassam meg a fiukat és készítsem fel a keresztségre, mert most 12 éves, a fiú azonban most nem hajlott annyira a keresztségre. A Szentlélek meggyőzésének éveken át történő elfojtása elkerülhetetlenül arra készítette ezt a gyermeket, hogy elutasítsa Jézust. Micsoda tragédia. Minden igyekezetem ellenére se tudtam meggyőzni.

Ha a szülők úgy gondolják, hogy a gyermekeiknek meg kell várniuk, amíg idősebbek lesznek, az rendben van, de ne mondjátok a gyermekeiteknek azt, hogy azért nem keresztelkedhetnek meg, mert még túl fiatalok. Ehelyett a szülőknek dicsőíteniük kell Istent gyermekük döntése miatt, és javasolniuk kell, hogy tanulmányozzák együtt a bibliai igazságokat a keresztségre való felkészülés érdekében. Ez a tanulmányozás addig tarthat, ameddig csak kell, és ez majd meggátolja a szülőket abban, hogy a gyermeket a Szentlélek hangjának és indításának elfojtására tanítsák.

Ellen White sokat beszélt a gyerekekről. Hallgassátok meg néhány tanácsát. Ez különösen fontos rész, mert a Biblia nem beszél a gyermekek megkeresztelésének a témájáról.

„A nyolc, tíz, tizenkét éves gyermekek már elég idősek ahhoz, hogy a személyes hit kérdéséről beszéljünk nekik. Ne tanítsátok őket arra, hogy ráérnek majd később megbánni a bűneiket s hinni az Igazságban. Megfelelő neveléssel már nagyon fiatalon helyes nézet alakulhat ki bennük saját bűnös állapotukról, és arról, hogy Krisztus segítségével az üdvösség útján járhatnak.” (Child Guidance, pp. 490).

„Amikor elérkezik életük legboldergabb korszaka, és - szívükben Jézus szeretetével - meg kívánnak keresztelkedni, bánjatok velük felelősséggel! Mielőtt felvennék a keresztség szentségét, kérdezzétek meg tőlük: vajon Isten szolgálata életük legfőbb célja? Aztán mondjátok el nekik, hogyan kezdjenek hozzá. Az első leckék igen-igen fontosak. Tanítsátok őket egyszerűen, hogyan végezzék első szolgálataikat Istenért. Magyarazzátok meg nekik, mit jelent feladni önzésüket az

Úrért, s pontosan úgy cselekedni, ahogyan az Ige irányít - keresztény szülei segítségével.” (EGW, CG 500).

„Komoly oktatás után, ha a szülők meggyőződtek arról, hogy gyermekeik megértették, mit jelent a megtérés és igazán meg is tértek, hadd keresztkeljenek meg. De ismétlem: legelőször ti magatok készüljétek föl, hogy megbízható pásztorokként irányítsátok gyakorlatlan lépteiket az engedelmesség keskeny ösvényén. Istennek kell a szülőkben munkálkodnia, hogy helyes példát mutassanak gyermekeiknek a szeretetben, udvariasságban, keresztény alázatban és a Krisztusnak való teljes átadásban. Ha hozzájárultok gyermekeitek keresztségéhez, s aztán hagyjátok őket azt tenni, amit akarnak, ha elhanyagoljátok kötelességeket, hogy az egyenes ösvényen vezessétek lépteiket, akkor ti vagytok a felelősek, ha elveszítik hitüket, bátorságukat s érdeklődésüket az igazság iránt.” (EGW, CG 500).

„A prédikátorok gyakran túl közömbösek a gyermekek üdvössége iránt, és nem olyan személyesek, mint kellene. A gyermekek elméjének inspirálására szolgáló arany lehetőség gyakran kihasználatlan.” (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vols. 3 and 4, p. 143).

James White millerista evangéliumhirdető hajdanán sok meghívást kapott a gyermekek megkeresztelésére. Az egyik ilyen esemény nagyon szívbemarkoló volt, és több mint százszor is elmesélte a történetet a testvéreknek, hogy lám, a gyerekeket valóban meg lehet fiatalon keresztelni. Azért beszélte el ezt az esetet olyan gyakran, mert a hívők közül sokan kételkedve fogadták, sőt ellenezték a gyermekek megkeresztelésének a lehetőségét. Ez a történet kiváló betekintést nyújt a korai adventisták e témával kapcsolatos gondolkodásába.

„Május 1-én sürgős hívást kaptam, hogy utazzak el West Gerdiner helységbe, hogy elvégezzek egy keresztségi szertartást. A hírnök harminc mérföldet tett meg, hogy átadja nekem az üzenetet. Azt mondta, hogy tíz vagy tizenkét gyermek volt ott, akik az előadásaim során meggyőződésre jutottak, keresték és megtalálták az Urat, és most úgy döntöttek, hogy meghívnak, hogy kereszteljem meg őket. A szülei ellenezték az ötletet, és azt mondták nekik, hogy Getchel pásztor, a gyülekezet lelkésze fogja megkeresztelni őket. Kis tanácsadást tartottak és úgy döntöttek, hogy csak akkor lépnek be a vízbe, ha megyek és megkereszteltem őket. A szülei engedtek a kérésüknek és elküldtek értem. De mielőtt a helységbe értem, megpróbálták megfélemlíteni és

eljeszteni őket a keresztyéni kötelességüktől. „Ugyan milyen tapasztalatokat vár el White úr, hogy mesélnek majd neki ezek a zöldfülűek?” - mondta egy szigoráról ismert baptista prédikátor.

A nagy iskolaépület a tervezett időpontban teljesen megtelt, és három „ellenséges” prédikátor is megjelent, hogy figyelemmel kísérje a történéseket. „Kérem, szabadítsák fel az első sorokat, mondtam, hogy előre jöhessenek a keresztelendők.” Tizenkét 7 és 15 év közötti gyerek jött előre. Csodálatos és szívre ható jelenet volt ez. Úgy éreztem, felelősséget kell vállalnom értük, mint az iskolai osztályomért. Elhatároztam, hogy a lehető legjobban fogom támogatni e kedves gyermekek érzéseit, és megdorgálom az üldözőiket.

Az igehely felolvasása után: „Ne félj, te kicsiny nyáj! Mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot” (Lukács 12,32), amely nagyon megfelelt ennek a helyzetnek, azt mondtam, hogy az előttem ülő gyerekeknek nem kell a gyülekezet előtt megosztaniuk a hitbeli tapasztalataikat. Kegyetlenség lenne eldönteni, hogy követhetik-e Urukát a keresztségben csak annak alapján, hogy mennyi hittel és milyen szabadon fognak beszélni e gyerekek a magukat keresztyéneknek nevező emberek előtt, akik még plusz ellenségesen viselkednek irányukban; ezért azt mondtam, hogy majd a szentbeszéd után fogok csak feltenni nekik néhány kérdést. A gyerekek emiatt nagyon megvigasztalódtak és felvidultak. Tulajdonképpen nagyon kellemes időt töltöttem az Úr nyájának báránykáival. Viszonzásképpen a szentbeszéd végén felálltak és válaszoltak néhány kérdésemre, különösen a bűnösségről való meggyőződésre, az életükbe beállt változásokra és a Jézus iránti szeretetükre vonatkozólag. A gyülekezet csendben hallgatta a tizenkét okos és aranyos választ.

Aztán felszólítottam mindazokat a jelenlévőket, akik ellenezték ennek a kis nyájnak a megkeresztelkedését, hogy álljanak fel. Senki sem állt fel. Mondtam nekik, hogy itt az ideje, hogy kifejezzék az ellenzésüket, aki úgy érez. Ha most nem szólnak, akkor örökre hallgassanak. Aztán elmondtam a gyerekeknek, hogy senki sem emelt kifogást, és hogy az út teljesen nyitva áll előttük, és ettől a naptól kezdve senkinek sem volt joga ellenezni a megkeresztelésüket. Aztán eljutottunk a csodálatos „vizes” részhez, amikor ezeket a kedves gyermekeket bekísértem a vízszírhoz, és isteni Urukkal együtt eltemettem őket. Egyikük sem állt ellen, és nem láttam, hogy félt volna. Majd

amikor kiemeltem őket a vízből és átadtam a szüleiknek, a gyerekek boldog, mennyei mosollyal tekintettek rájuk, én meg győzedelmes hangon dicsőítettem az Urat. Ez az istentisztelet, és az édes keresztség a múlt legszebb emléke a számomra. Ezért amikor országunk különböző államaiban élő fiatalokkal dolgoztam, biztos, hogy legalább százszor elmeséltem a történetet e drága istentiszteletről és az örömteljes keresztségről.” (James White, *Life Incidents*, pp. 110-112).

E szavak nem hagynak kétséget a felől, milyen volt a Keresztény Adventista Egyház alapítóinak a hozzáállása a gyermekek megkeresztelését illetően.

2020. december 12.

11. A KERESZTÉNY ADVENTISTA EGYHÁZHOZ VALÓ CSATLAKOZÁS ELŐFELTÉTELEI

„Ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, ami nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által.” (1Pét 3,21).

Miután azok, akik megkeresztelkednek, csatlakoznak a keresztényi adventista egyházhoz, mit kell elvárni még a keresztségi szertartás előtt? Ismét jegyezzük meg Ellen White tanácsát, hogy „ne ítélkezzünk az emberek indítékai felett” (Ev, 166). Először is azt kell elvárni, hogy igazán megtértek legyenek, és hogy elfogadták Krisztust személyes Megváltójuknak és életük Urának. Ez a tiszta, alapvető kereszténység. Miután az adventista egyházhoz fognak csatlakozni, el kell fogadniuk a 28 adventista alapigazságot. Nem fogják fejből elverselni, de legyen róluk alapvető ismeretük. Elvárhatjuk, hogy elfogadják az adventista üzenet megkülönböztető igazságait, mint amilyen a szombat, a halottak állapota és az egészségügyi reform. Eddigre már a keresztségi fogadalmat is át kellett venniük. Senki sem állíthat más standardot az egyházhoz való csatlakozásban, azon kívül, amely a gyülekezeti szabálykönyvben található, és amelyet egyházunk világszinten elfogadott.

Ezen kívül elvárjuk, hogy a keresztelendő szabad legyen a dohányzástól, az alkohol és a különféle drogoknak való rabságtól, a függő-

ségektől, amelyekről tudjuk, hogy meghatározott viselkedési módot váltanak ki az embereknél. Megtapasztaltam, hogy az emberek ezektől legkésőbb egy héttel a keresztség előtt megszabadultak. De ez azért nem mindig kivitelezhető.

Egyik előadássorozatomba rendszeresen eljárt egy asszony a férjével. Az asszony eldöntötte, hogy megkeresztelkedik. Segítettünk neki abban, hogy leszokjon a dohányzásról, és egy héttel a keresztség előtt már teljesen leszokott. A keresztség szombat délelőttre volt bejelentve. Péntek este történt a dolog. Az esti istentisztelet után az asszony és a férje hozzám léptek és elmondták, hogy a férje is szeretne másnap délelőtt a feleségével együtt megkeresztelkedni. Örültünk neki. A férj még nem fogott hozzá, hogy leszokjon a dohányzásról. Közben még azt is megtudtuk, hogy a keresztségi ünnepségre meghívták a családjuk 10 tagját. Mit tegyünk? A férj már tervezte és hajlandó volt azonnal hozzáfogni, hogy leszokjon a dohányzásról. Tanácskoztunk a prédikátorral, aki ugyancsak tanácskozott a gyülekezeti vénekkel. Mindenki beleegyezett, hogy másnap reggel mindketten megkeresztelkedjenek. Nagy kárt okoztunk volna e családnak, ha kiáltunk volna a mellett, hogy várjanak addig, amíg a férj legalább egy hétig dohánymentesen fog élni. Jól tettük, hogy megkereszteltük őket, mert az ember valóban leszokott a dohányzásról. Tudjátok, az evangéliumi sorozat közepétől vannak olyan forró helyzetek, amikor az emberek üdvössége miatt hajlítanotok kell a szabályokon. Természetesen az a szabályos, ha az embereket ösztönzitek, hogy a keresztség előtt legalább egy héttel már szabadok legyenek a káros szerektől.

2020. december 19.

12. ÚJRAKERESZTELÉS

„Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába”. (Ján 3,5)

Az újrakeresztelés nagy kérdése megoldódott a St. Louisban megtartott, 2005-ös Generál Konferencián. A gyülekezeti kézikönyvhöz egy erőteljes kijelentést adtak hozzá. Ez arról szól, hogy a keresztség

lényegében „egy életre szóló esemény“, és csak nagy ritkán történhet a megismétlése.

Ez a kijelentés válaszként a keresztséggel való visszaélésre, manapság, az adventista egyházban. Olyan jelentéseket is kaptunk, hogy bizonyos hívőket kétszer-háromszor sőt, olykor négyszer is megkereszteltek. Ezek az emberek valószínűleg összetévesztették a bűnbánatot a keresztséggel. Azt gondolták, hogy ha nagyot vétkeztek, akkor ismét meg kell keresztelkedniük. Mintha a lábmosás fontosságáról is megfeledkeztek volna, amely a „keresztségi szertartás kicsiben”. Ennek következtében a keresztség jelentéktelen szertartássá fajul, amikor visszaélnék vele, és bűnbánat jeleként használják. A kézikönyvben azokra vonatkozólag is szóltak, akik más keresztyéni egyházakból jöttek. Ha alámerítéssel keresztelkedtek meg, akkor szükségtelen ismét megkeresztelkedniük. A Bibliában csak egyetlen újrakeresztelésről szóló jelentést találtunk az ApCsel 19-ben. Nagyon figyelmeseknek kell lennünk a szokások egyetlen bibliavers köré való kialakításakor.

Bizonyára meg van a helye és az ideje is az újrakeresztelésnek, de ennek nagyon ritkán szabad csak előfordulnia az egyháztagok esetében. Ha azok, akik más egyházakból jönnek hozzánk és kérik, hogy kereszteljük meg őket, akkor eleget kell tennünk a kérésüknek. Ellen White is tanácsol bennünket ezen a téren:

„Akik már meg lettek keresztelve, kérhetik a mennyei Szentháromság segítségét, hogy oltalmazza meg őket az eleséstől, és hogy alakítsa át őket az isteni jellem képmására. Ez az, amit állítunk is magunkról, hogy Krisztus követői vagyunk. Az isteni minta szerint kell átforgatódnunk; ha elvesztettétek az isteni hasonlatosságokat, akkor, kedves testvéreim, soha, de soha nem kerülhettek ismét közösségbe Istennel, ha újból meg nem tértek és meg nem keresztelkedtek. Amikor bűnbánatot tartatok, megkeresztelkedtek és ismét szeretetbe, közösségbe és összhangba kerültök Krisztussal, akkor lelki megértésre juttok és meglátjátok a fenti dolgokat, hogy Jézus Krisztus Isten jobbán ül. Akkor majd lesz alkalmatok elgondolkodni a mennyei dolgokról, hogy minden szív, elme és gyülekezet itt, a Földön beteljeik örömmel, magasztalással és hálával Isten iránt.” (Ellen G. White, *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 365).

„Akkor láttam, hogy akik a romokat javítják és akik a repedéseknél vannak, de akik 1844 előtt áthágták a Törvényt, akik a pápát követték

és a hét első napját tartották ünnepnapnak, de azok azóta, mióta felcsillant a fény a Szentek Szentjéből, megváltoztatták útjukat, lemondtak a pápai intézményről és szombatot ünnepelnek, le kell menniük a vízbe és meg kell keresztelkedniük a Szentélybe vetett hittel, valamint a Törvény és a Jézus hitének megtartásába. Akik számára a keresztség a diplomamajtó volt, most úgy kell megkeresztelkedniük, hogy az a hitbe vezető ajtó legyen. Akik még nem keresztelkedtek meg 1844 után, azoknak még Krisztus eljövetele előtt meg kell keresztelkedniük. Némelyek, akiket láttam, nem fognak fejlődni, amíg ezt a kötelességüket el nem végzik.” (Ellen G. White, Spaulding Collection, pp. 3.4).

„Akik az újrakeresztelés kérdését élvonalba helyezik, és olyan fontosnak tartják, mint a szombat igazságát, nem tesznek jó hatást a szívekre és nem helyesen mutatják be ezt a témát. Nagyon jó megkülönböztető érzéssel lehet csak megtalálni a szombat igazságához hasonló, fontos igazságokat, helyesen hasogatva az igazságnak beszédét, mindenkinek juttatva az eledelből.” (Ev, 373).

„Köztünk egyetlen tanító se kapta azt a feladatot, hogy bárkit újból megkereszteljen.” (Ev, 373).

„Minden őszinte lélek, aki elfogadja a Törvényből a szombatparancsot, időben belátja majd és rájön arra, hogy mi a kötelessége. De ehhez némelyeknek több időre lesz szükségük. Az nem olyasmi, amit erőltetni kellene az újonnan megtérteknél. Ez a téma kovászként fog hatni az erjedés lassan és csendben történik, de elvégzi a munkáját, amennyiben a prédikátortestvéreink nem hamarkodják el a dolgot, és nem rontják el az Úr tervét.” (Ev, 373).

Észrevehettétek, hogy ha ezek közül kivesszük valamelyik mondatot és önmagában használják, bátoríthatja a szélsőséges újrakereszteléseket. Ezért tettem őket egy helyre, hogy észrevegyétek az egyensúlyt, amelyet Ellen White képvisel ebben a kérdésben. Úgy tűnik, hogy az újrakeresztelés az újonnan megtértek számára fontos volt. De azért nem kellett mindenkire ráerőltetni. Egyik mondatban mintha azt javasolná, hogy a keresztség a vasárnapünneplésből megtértek számára feltétel. Tudjuk azonban, hogy se ő, se a férje, se mások az első pionírok közül nem lettek újra keresztelve, pedig mind vasárnapot ünnepeltek, mielőtt adventisták lettek. Mire gondol, amikor azt mondja, hogy mindazoknak, akik elvesztették a Krisztushoz való hasonlatosságukat, újra meg kell keresztelkedniük. Vajon a Krisztustól

való teljes, vagy ideiglenes elszakadásról van szó? A szövegösszefüggésből megtudjuk, hogy a Krisztustól való teljes elszakadásról van szó.

2020. december 26.

13. AZ ÚJ HÍVŐKKEL VALÓ MUNKA

„Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva neveddjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.” (Eféz 4,15).

Az új hívők látogatása

Az új embereket az evangéliumi sorozat alatt rendszeresen látogatják. Megszokták, hogy hetente egyszer, néha többször is meglátogatják őket. Ha ezt hirtelen megszakítjátok, úgy tűnhet nekik, hogy csak addig érdeklődtek irántuk, amíg meg nem keresztelkedtek, és most már nem is olyan fontosak a számotokra. Ezért azok a gyülekezetek, akik valóban meg akarják tartani a híveiket, rendszeres látogatásokat szerveznek. Mi azt ajánljuk, hogy folytassátok a látogatásokat heti egy alkalommal a keresztség után még egy teljes hónapig, majd havonta egyszer, egy teljes évig.

Mit csinálhattok ilyen látogatások alkalmával? Hogyan látogassátok őket? Világos, hogy a prédikátor nem tud minden új hívőt rendszeresen látogatni. Sokkal eredményesebb a dolog, ha nem a prédikátor látogatja az új hívőket. Néha tehet egy-két látogatást, de a hívők azok, akik tolmácsolják, hogy az egész gyülekezet érdeklődik irántuk. Sőt, amikor egy hívőt különböző személyek látogatnak, akkor ezzel az új hívő baráti köre is bővül. A hívők látogatásának meghatározott okból kell történnie. Már megtanultam, hogy a hívők nehezen teszik meg, hogy bekopognak, és azt mondják: „Eljöttelek meglátogatni”.

Ezért azt ajánlom, hogy a gyülekezet fektessen be az új hívőkbe és a látogatásokat végző hívők vigyenek nekik mindig valamilyen könyvet, vagy folyóiratot, amelyek segítségével jobban megértik az egyházi dolgokat. Például elmehet a gyülekezeti vén a reggeli dicséreteket tartalmazó könyvvel és elmagyarázhatja nekik, hogyan tarthatnak családi áhítatot. A következő héten elvihet nekik egy-egy könyvet, amelyből többet megtudnak a Prófétaság Lelkéről. Más valaki elvihet nekik

egy-egy Hírnököt és megmagyarázhatja, hogyan fizethetnek elő erre a folyóíratra. Ugyanezt más folyóíratokkal is megtehetitek. Sőt, megajándékozhatjátok őket egy egyéves előfizetéssel. Természetesen velük is tudatjátok, hogy egy évig díjmentesen fogják kapni a szóban forgó folyóíratot.

Ha van gyermekük és van a városban adventista iskola, akkor az iskola igazgatója is meglátogathatja őket, amikor bemutatja nekik ezt az iskolát. Vannak olyan iskoláink, ahol az új hívők gyermekei az első évfolyamra kedvező feltételek mellett iratkozhatnak be. Elmehet hozzájuk az úttörők vezetője, aki meghívja a gyermekeket az úttörők csapatába. Ez csak néhány, azon okok közül, amelyek miatt meglátogathatjátok őket. Készíthettek saját gyülekezeti tervet, de legyen rá gondotok, hogy rendszeresen látogassátok az új hívőket. Valaki talán megkérdezi, hogy ki fogja kifizetni a sok könyvet és folyóíratot? Hát a helyi gyülekezet. Ez csak csupán egy kis ár az új hívők beilleszkedése érdekében. Sok pénzt elköltünk, hogy embereket nyerjünk meg; akkor költsünk arra is, hogy megtartsuk az új hívőket.

Az új hívőket látogató testvéreknek utasításokat kell adnotok. Először is tanítsátok meg őket arra, hogy ne ítéljék el az új hívőket. Talán látni fognak valamit, amiről úgy vélik, hogy nem illik egy hívőhöz, de ne ítéljék el. Az adventista életmódot csak idővel lehet elsajátítani. Ezeknek az embereknek tér kell a növekedéshez olyan környezetben, amely befogadja őket. Jól válogassátok meg, hogy kit fogtok elküldeni és gondoskodjatok arról, hogy képesek legyenek tükrözni az új testvérek előtt az elfogadás képét.

Kis csoportok

Az egyik legfontosabb dolog, amit megtehettek az új hívők beilleszkedése érdekében az, hogy bekapcsoljátok őket a kiscsoportokba. Ez a kiscsoport lesz a felelős a beilleszkedésükért. A sok látogatás, amelyről az előző alcímben beszéltünk e kis csoporton keresztül nagyon jól megvalósítható. Megfigyeltem és megtapasztaltam, hogy az új hívők, amennyiben bekapcsolják őket ezekbe a kiscsoportokba, csak nagyon ritkán, vagy egyáltalán nem is fognak elmaradni.

Kiscsoportok alkalmat adnak a jobb, személyesebb megismerkedésre. A célunk az, hogy az új hívők hat hónap alatt hét barátot szerezzenek. Erre a kiscsoport a legmegfelelőbb eszköz. Az új testvérek nem

szerezhetnek barátokat, ha csak szombat reggelenként találkoznak a többiekkel, amikor mindenki a saját padjában ül. Az embereknek alkalom kell a barátkozáshoz és az interakcióhoz. Ehhez is a kiscsoport a legalkalmasabb.

A gyülekezetek, ahol megtervezték az evangélium sorozat utáni munkát a kiscsoportok szolgálatában, még a sorozat utolsó hetében meghívják az embereket a kiscsoportokba. A kiscsoportoknak a munkát az evangéliumi sorozat után egy hétre rá kell felvenniük. Ne aggódjatok azon, ha egy személyt öt kiscsoportba is meghívnak. Ez csak még jobban segít az új hívőknek, hogy fontosnak érezzék magukat. Ha a gyülekezetnek szüksége van magyarázatra azzal kapcsolatban, hogy miként működnek a kiscsoportok, forduljatok az egyházterülethez a segédanyagért és a bővebb felvilágosításért.

Szeminárium a lelki ajándékokról

Fontos még, hogy az új hívők mielőbb bekapcsolódjanak a gyülekezet munkájába. Ameddig az emberek nem járulnak hozzá egy szervezet életéhez és munkájához, nem is érzik, hogy odatartoznak. Ha egyszer ők is elkezdnek közreműködni, akkor a „ti gyülekezetetek” az „én gyülekezetemmé” válik. Az új emberek nem elégszenek meg a gyülekezet munkájához való jelképes hozzájárulással; ők jelentős hozzájárulásra vágyanak.

Ez azt jelenti, hogy új hívőket nem teszünk olyan nem létező bizottságokba, amely soha semmit nem kezdeményez. Őket úgy kell bekapcsolni, hogy érezzék, hogy hozzájárulnak az egyház küldetéséhez. Ennek megvalósítása érdekében közösen kell felfedeznetek, milyen lelki adományaik vannak. A lelki adományokról szóló szeminárium megtartása, akár a szombatiskola külön osztályában, hétvégi szemináriumként nagyon is fontos az új hívők számára. A segítségével felfedezik, milyen isteni ajándékokban részesültek és képessé teszi őket, hogy megtalálják a helyüket és az adottságaikkal összhangban szolgáljanak.

A szolgálatba való bekapcsolódást nem lehetőségnek kell tartani. Mind a régi, mind az új hívőknek szolgálniuk kell a képességeik szerint. Ezért feltétlenül fontos, hogy a lelki adományokról szóló szeminárium után olyan szolgálatokat adjunk nekik, ahol alkalmazni tudják a felfedezett képességeiket. Talán nem fogjátok őket azonnal a gyüle-

kezet vezetőjévé tenni, de van sok más hely, ahol beilleszkedhetnek. Az új hívők rendkívül jók az evangéliumi jellegű tevékenységekben.

Bizonyágtevés

A bizonyágtevésre az új hívők az első három évben a legalkalmasabbak. Ez alatt az idő alatt még mindig sok ismerősük és barátjuk van az egyházon kívül. Három év után egyre több belső barátjuk akad, és a bizonyágtevési hajlamuk is csökken. Ezért kell az új hívőket azonnal bekapcsolni a barátaiknak való bizonyágtevésbe.

Talán arra vágnak majd, hogy otthonukban bibliaórákat adjanak, amelyekre meghívnák a barátaikat. Ezeket a bibliaórákat azonban ne ők tartsák, hanem egy régebbi hívő, ám ez alatt az idő alatt felkészülhetnek a későbbi bibliaórák megtartására más barátaikkal. Az új hívők kapcsolódjanak be a gyülekezet újabb evangéliumi tevékenységébe. Az üzenet újbóli meghallgatása segítségével még jobban kötődni fognak az egyházhoz és még inkább megalapozódnak az igazság ismeretében. Ez egyben jó alkalom lesz arra, hogy meghívják a barátaikat.

Minél több családtagjuk és barátjuk csatlakozott egyházunkhoz, annál biztosabban megmaradnak ezek az új hívők. Sokkal könnyebb megtartani egy egész családot, mint egy olyan embert, akinek a férje, vagy a felesége nem hívő. Sokkal bölcsebb dolog arra összpontosítani, hogy családokat nyerjünk meg, mint arra, hogy elszigetelt egyedeket ragadjunk ki.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya

Felelős: Zoran Marcikić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020

Istentiszteleti használatra